

Hồi 88 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Ngọc Hoa cầu hải thánh Hòa Thượng dạy học trò

Nói về bốn thầy trò từ biệt Quận Hầu rồi đi thẳng, Tam Tạng ngồi trên lưng ngựa ngó Hành Giả mà nói rằng:

- Đồ đệ ôi! Cái công quả này hơn việc cứu con nít tại nước Tì Khuru, vì cứu dân cả quận:

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Ấy là tại người ta làm lành mà cảm động, chớ tôi có công chi!

Khi ấy thầy trò đi thẳng một đường, ngày tháng như thoi đưa thấm thoát, gần cuối mùa thu, bốn thầy trò đi bèn lâu, xa xa ngó thấy bóng thành trì khác.

Tam Tạng giờ roi chỉ ngựa mà nói rằng:

- Ngộ Không, người xem chỗ ấy có thành trì phải, song không rõ là xứ gì?

Nói chưa dứt lời, xảy thấy trong bụi cây, có một ông già bước ta.

Tam Tạng vội vã nhảy xuống ngựa, bước tới bái chào.

Ông già ấy đáp lễ hỏi rằng:

- Trưởng lão ở đâu đến đây?

Tam Tạng chấp tay thưa rằng:

- Bần tăng ở Đông độ, vưng chỉ Đường thiên tử qua Lôi âm lạy Phật thỉnh kinh. Nay đến chốn này chẳng biết hiệu quý xứ là chi, xin ông làm ơn cắt nghĩa .

Ông ấy nghe nói khen rằng:

- Thầy thiết là có đạo đức, xứ này là Thiên Trúc quốc hạ quận, gọi là châu Ngọc Hoa, ông chủ thành này là tôn thất của vua Thiên Trúc phong làm Ngọc Hoa Vương, rất hiền lành kính trọng đạo, yêu nước thương dân, nếu lão thiên sư ra mắt, chắc là trọng đãi vô cùng .

Tam Tạng tạ ơn, còn ông già đi thẳng vào rừng.

Khi ấy Tam Tạng quay ngựa lại, thuật chuyện ấy cho các đồ đệ hay. Rồi đi thẳng tới thành, thấy có người buôn bán rất đông, dân cư giàu có, coi hình dung và lời nói cũng y một cách Trung nguyên, Tam Tạng dặn dò đồ đệ kiêng dè chẳng nên lỗ mắng.

Bát Giới cúi đầu xuống, Sa Tăng che mặt quỷ thần, còn Tôn Hành Giả dắt thầy đi, thiên hạ hai bên đồng ra coi đông lắm, đồng nói rằng:

- Xứ ta có thầy chùa đánh cọp bắt rồng, chưa từng thấy Hòa Thượng râu heo bắt khỉ .

Bát Giới nín khôngặng, hát mở lên nói rằng:

- Các người có thấy hòa thượng râu Trư vương hay sao?

Ai này đồng ngã lẫn bò cạp bò niễn, đều tránh qua hai bên đường.

Bát Giới cúi mặt cười ngất đi khỏi cầu vào trong thành, thấy rần rộ đầy đường, dinh

dãy nghiêm trang, thiết đáng chỗ kinh đô thị tứ hơn hết.

Tam Tạng khen thầm rằng:

- Người ta nói nước Tây vức thuộc về nước Phiên mà chưa từng ngó thấy. Nay mình đến coi lại, không khác chi nước Đại Đường, thiết là cỗi vui vẻ lắm!

Thuở nay thiên hạ đồn rằng:

- Xứ này một hột gạo trắng có bốn chỉ bạc, một cân dầu mè có tám lai; thiết là xứ đất tốt, nên trúng mùa màng mới dặng rẻ như vậy .

Đi bèn lâu mới tới đền vua Ngọc Hoa, trước thành vua: Bên tả, bên hữu có nhà công phũ xử đoán, lại có nhà đãi khách.

Tam Tạng nói:

- Đây đã đến vương phủ, đề ta vào châu vua xin ghi điệp mà đi, còn các người vào khách quán mà nghỉ. Đợi ta ra mắt vua Ngọc Hoa nếu có truyền đãi tiệc chay, thì ta sẽ kêu các người ngồi cả .

Sa Tăng gánh đồ hành lý vào khách quán.

Những người quán ấy thấy các sãi xấu xa dữ tợn, nên không dám hỏi thăm, tránh chỗ cho ba ông ngồi nghỉ.

Còn Tam Tạng sửa sang áo mào, cầm điệp thông quan đi thẳng vào vương phủ, có quan dẫn lễ nghinh tiếp hỏi rằng:

- Trưởng lão ở đâu đến đây?

Tam Tạng thưa rằng:

- Bần tăng ở Đông độ, vưng chỉ Đường thiên tử qua Lôi âm lạy Phật thỉnh kinh. Nay đến quý quốc xin ghi điệp thông quan, nên vào châu thiên tuế .

Quan dẫn lễ vào tâu lại.

Khi ấy Ngọc Hoa Vương mừng rỡ, truyền chỉ mời vào.

Tam Tạng đến trước đền làm lễ. Ngọc Hoa Vương thỉnh Tam Tạng lên đền cho ngồi trên ghế cân ngọc.

Tam Tạng dâng điệp thông quan.

Ngọc Hoa Vương xem điệp, thấy có các nước đóng ấn ký tên, nên vui lòng cũng ký tên đóng ấn, xong rồi đưa lại cho Tam Tạng, rồi hỏi rằng:

- Quốc Sư từ Đại Đường đến đây, trải qua các nước, cộng phỏng bao nhiêu dặm đường?

Tam Tạng tâu rằng:

- Bần tăng không nhớ bao nhiêu dặm, song năm trước nhờ ơn Quan Âm bồ tát, hiện hình trước đền vua tôi có cắt nghĩa rằng:

- Đường đi Tây Phương mười muôn tám ngàn dặm, Bần tăng đi đã mười bốn mùa nắng mưa .

Ngọc Hoa Vương cười rằng:

- Mười bốn mùa nắng mưa, là mười bốn năm trọn; chắc là đi dọc đường có chuyện chi trễ nải?

Tam Tạng tâu rằng:

- Chuyện ấy kể không xiết, gặp yêu tinh và họa nạn dư ngàn, chịu không biết bao nhiêu khổ sở đi mới đến đây .

Ngọc Hoa Vương khen ngợi, ngồi truyền quan Điện thiện dọn yến chay thiết đãi.

Tam Tạng chấp tay tâu rằng:

- Còn ba đứa tề đồ chờ đợi ngoài quán, nên bản tăng không dám phó trai, sợ trẻ nãi đường đi nước bước .

Ngọc Hoa Vương truyền chỉ, sai quan Đường Điện đi thỉnh ba vị đồ đệ, đồng vào dự tiệc chay.

Khi ấy quan Đường Điện Phụng chỉ ra quán thấy có sãi xấu xa, hồ nghi là đó, liền hỏi người giữ quán rằng:

- Người có biết đệ tử Đường trưởng lão là ai chẳng? Đại vương mời vào dự tiệc với trưởng lão .

Bát Giới đương ngủ gục, nghe tiếng thỉnh phó trai, mừng quỳnh nhảy dựng mà nói rằng:

- Chúng tôi ở đây .

Quan Đường Điện ngó thấy run sợ song làm gan mời thỉnh.

Ba anh em đồng theo vào Vương phủ Quan Đường Điện vào trước tâu rằng:

- Ba hòa thượng vào đó .

Ngọc Hoa Vương ngó thấy tướng dữ cũng ghê mình!

Tam Tạng chấp tay tâu rằng:

- Xin thiên tuế an tâm, tề đồ tuy tướng hung hăng, mà lòng lương thiện .

Bát Giới liền bái mà nói rằng:

- Bản tăng ra mắt thiên tuế .

Ngọc Hoa Vương nghe tiếng giựt mình!

Tam Tạng tâu rằng:

- Mấy đứa học trò tôi thâm độc đường, nên chúng nó quen theo thói rừng, không biết làm lễ, xin thiên tuế thứ tội?

Ngọc Hoa Vương chưa từng thấy yêu nên khó chịu lắm.

Truyền quan Điện Thiện mời bốn thầy ra Bộc Sa đình ăn tiệc, Tam Tạng tạ ơn, rồi đi với các đệ tử, đồng đến Bộc Sa đình.

Khi ấy quan Điện Thiện truyền các người bộ hạ dọn bàn tiệc đãi đằng, bốn thầy trò ăn uống hỉ hả.

Còn Ngọc Hoa Vương bái châu vào cung, có ba vị vương tử tiếp giá tâu rằng:

- Chẳng hay phụ vương nhơn vì chuyện chi mà biến sắc?

Ngọc Hoa Vương phán rằng:

- Khi nầy có Hòa Thượng ở nước Đại Đường đi thỉnh kinh, vào đền xin ghi điệp, trăm thấy hòa thượng ấy hình dung nghiêm chỉnh, tướng mạo phong tân nên cầm lại đãi

yến; Hòa Thượng ấy nói có ba người độ đệ đi theo, nên trăm mời vào ăn tiệc. Chẳng ngờ chúng nó bước vào không làm lễ, bái một cái mà thôi, trăm lấy làm không đẹp ý, đến khi ngó thấy đĩa nào cũng như yêu tinh, trong lòng bất kinh hãi, bởi có ấy nên thất sắc .

Nguyên ba vị Vương tử không phải như người thường, anh nào cũng võ nghệ cao cường tánh mạnh bạo lắm, nghe nói liền xăng tay áo mà nói rằng:

- Nói vậy nó là yêu tinh ở núi nào, giả làm hình người đó, để chúng tôi cầm binh khí đi ra coi thử .

Nói rồi người lớn cầm Thiết bảng, người thứ nhì cầm một Đinh ba, người thứ ba cầm cây gậy hàm hàm chạy ra vương hét lớn rằng:

- Hòa Thượng nào đi thỉnh kinh ở đâu?

Khi ấy có ông quan Điện thiện quì xuống tâu rằng:

- Tiểu chúa ôi, chúng nó ăn tiệc chay ngoài Bộc Sa đình .

Các vương tử không biết phải quấy, chạy rầm tới nạt rằng:

- Các ngươi thiết người ta hay là yêu quái nói cho mau kéo ta ra tay mà chết?

Tam Tạng hết hồn buông chén cơm xuống, bái mà nói rằng:

- Bần tăng ở tại nước Đại Đường đi thỉnh kinh, chớ không phải yêu quái .

Các Vương tử nói:

- Người còn giống hình người, còn ba người dữ tợn kia, chắc là yêu quái .

Bát Giới cứ ăn cơm không thềm nói tới.

Sa Tăng và Hành Giả nói rằng:

- Chúng ta thiết là người, mặt tuy dữ mà lòng lành, mình tuy thô mà tánh tốt, chẳng hay ba vị là người nào, mà nói lớn lối như vậy?

Có các quan Điện Thiện thưa rằng:

- Ba ông này là con của chúa tôi .

Bát Giới buông chén cơm nói rằng:

- Các Điện hạ đều cầm binh khí làm chi, hay là muốn đánh với chúng ta chẳng?

Khi ấy Nhị Vương tử liền múa đinh ba xốc lại, Bát Giới cười ha hả nói rằng:

- Cái đinh ba của ngươi, nó cũng bằng con cháu cái đinh ba của ta .

Nói rồi trật áo lưng, lấy đinh ba ra giá một cái hào quang sáng giới, múa ít cái coi là con mắt. Nhị Vương tử thất kinh tay chơn rủ rịt không dám múa men nữa.

Còn Tôn Hành Giả thấy Đại vương tử cầm thiết bảng múa men.

Tôn Hành Giả lấy kim trong lỗ tai dòi lên hiện ra Thiết bảng bằng cái chén, dài một trượng hai, rộng dưới đất một cái lún hơn ba thước, dựng tại đó cười rằng:

- Thôi ta cho ngươi cây thiết bảng đó .

Đại vương tử bỏ Thiết bảng của mình, nhỏ thiết bảng ấy, nắm hai tay rần sức mà nhỏ,

chẳng hề nhút nhích chút nào!

Tam vương tử nổi nóng, cầm gậy xông tới, bị Sa Tăng xô ra, rồi rút Bửu trượng giá lên, hào quang chiếu sáng!

Các quan đãi ăn kinh hồn, đứng chết trân, nói không ra tiếng!

Ba vị vương tử đồng quỳ lạy thưa rằng:

- Thần sư ôi! Chúng tôi là người phạm tục không biết chi. Xin làm ơn đi vài đường cho chúng tôi học với?

Tôn Hành Giả lại nhỏ thiết bảng lên nhẹ hồng mà nói rằng:

- Chỗ này chật hẹp dở tay không đặt. Để ta nhảy lên thỉnh không đi ít đường thiết bảng cho người coi .

Nói rồi hú một tiếng liền nhảy lên mây, múa một đường Tái hoa cử đảnh, thiết bảng đỡ trên đầu như vải bông dờ đầu kín mít, rồi đi một đường Huỳnh long chuyển thân như con rồng uốn khúc; hoặc đánh tả hoặc đánh hữu, khi đập dưới, khi đập trên, ban đầu người với thiết bảng như gắm thêu hoa, rút lại không thấy hình người, thấy một cây thiết bảng múa trên trời vì múa mau quá!

Còn Bát Giới ở dưới khen hay, rồi nói rằng:

- Để lão Trư đi chơi với!

Nói rồi nhảy vọt lên mây, múa đinh ba đánh trước đánh sau, đập tả đập hữu, đỡ giáp vòng mình, đến nổi sanh giông sanh tố.

Khi ấy Sa Tăng thưa với Tam Tạng rằng:

- Xin cho Lão sa đi diễn võ một lát .

Nói rồi nhảy vọt lên mây múa bửu trượng vo vo, hào quang sáng lòa, hơi lên ngui ngút, coi hình như phụng bay cộp nhảy, và đánh và đỡ, coi chẳng muốn thấy hình.

Ba anh em múa trên mây, ra oai diễn võ ba vị Vương tử hải kinh đồng quì dưới đất. Các quan tại Bộc sa đình coi cũng mê con mắt, và Ngọc huê vương bá văn võ và cả thành đồng lạy và niệm phật vang tai.

Ba anh em ra oai diễn võ một hồi, rồi nhảy xuống cát hết binh khí, lạy thầy rồi về chỗ mà ngồi.

Ba vị Vương tử vội vàng về cung tâu với Ngọc Hoa Vương rằng:

- Phụ vương ôi, may lắm, may lắm! Hồi nãy phụ vương có thấy ba vị diễn võ trên mây chẳng?

Ngọc Hoa Vương phán rằng:

- Khi nãy ta tới Vương phi thấy hào quang trên mây chiếu xuống, ngỡ là thần tiên giáng hạ, nên thắp hương làm lễ mới rồi .

Ba vị Vương tử tâu rằng:

- Không phải thần tiên giáng hạ, ấy là ba người đệ tử xấu tướng của sãi thỉnh kinh, một người cầm thiết bảng, một người cầm đinh ba, một người cầm bửu trượng, sánh với

binh khí của chúng tôi, thì của chúng tôi không bằng một mảy, chúng tôi bảo ba ông ấy đi chơi một đường coi thử, họ chê dưới đất chật hẹp, múa men không tiện, nên nhảy lên diễn võ trên mây, mới chiếu hào quang sáng giới! Họ mới nhảy xuống ngồi tại Bộc Sa đình. Con lấy làm vui mừng lắm, ý muốn kính làm thầy mà học võ nghệ, đừng giữ gìn trong nước thì có ích lắm! Chẳng biết ý phụ vương như thế nào?

Ngọc Hoa Vương nghe nói lòng tin, cũng nhiệm theo lời ấy.

Khi ấy bốn cha con chẳng giàng xe, không che lọng, đi bộ tới Bộc Sa đình. Lúc ấy bốn thầy trò đương sửa soạn hành lý, muốn vào vương phủ từ tạ mà đi. Xảy thấy cha con Ngọc Hoa Vương đồng đến nhà mát, liền cúi đầu làm lễ, ba anh em Hành Giả đứng nép một bên, mà chuôm chiêm cười.

Bốn cha con lạy rồi, mời bốn thầy trò vào vương phủ mà ngồi.

Ngọc Hoa Vương đứng dậy bạch rằng:

- Sư phụ ôi! Trẫm muốn khẩn cầu một chuyện, không biết ba vị cao đồ chịu hay chăng?

Tam Tạng tâu rằng:

- Tùy ý thiên tuế sai bảo .

Ngọc Hoa Vương bạch rằng:

- Khi trẫm thấy các vị mới tới, ngỡ là sai phương sa, vì trẫm mắt thịt tai phàm, nên không lấy làm kính trọng cho lắm! Nay mới thấy ba vị cao đồ lên múa trên mây, mới hay là tiên phật xuống phàm. Nguyên trẫm có ba đứa con tánh ham võ nghệ, nay chúng nó có lòng thành, muốn làm đệ tử học chút võ nghệ giữ mình, cúi xin mở lòng trời đất mở lòng truyền nghề cho con trẫm, thì trẫm sẽ lấy bạc vàng trong nước mà làm lễ tạ ơn .

Tôn Hành Giả cười hả ha nói rằng:

- Điện hạ không biết chuyện! Lễ nào sai thỉnh kinh mà dạy học trò!

Ngọc Hoa Vương cứ năn nỉ mãi.

Tôn Hành Giả nói:

- Lịnh lang đã có lòng muốn học hành thì tình mà ở cũng đủ, phải nói sự tiền bạc làm chi. Tôi là người tu hành, chẳng tham lợi mà dạy, miễn là noi theo ý hiền lành mà thôi .

Ngọc Hoa Vương nghe nói mừng rỡ bạch rằng:

- Trẫm kính vâng lời thầy dạy.

Nói rồi truyền dọn yến chay tại Vương phủ đờn ca xướng hát tung bừng; đãi bốn thầy trò cách trọng thể.

Mãn tiệc thì trời đã tối, Ngọc Hoa Vương truyền quan dọn bốn phòng tử tế, tại Bộc Sa đình, niệm gôi mừng mên xinh tốt, mời thầy vào đó nghỉ ngơi.

Rạng ngày bốn cha con Ngọc Hoa Vương đồng đến ra mắt; hôm qua còn theo lễ điện hạ, bữa nay ra lễ thầy trò: Ba vị Vương tử đồng lạy ba thầy rồi hỏi rằng:

- Chẳng hay binh khí của sư phụ để đâu, xin cho môn nhơn xem thử?

Bát Giới, Sa Tăng cười chuôm chiêm rồi lấy đỉnh ba và bửu trượng ra dựng tại trước mặt.

Khi ấy Nhị vương tử và Tam vương tử mừng rỡ, kẻ xách đỉnh ba, người lấy bửu trượng, khác nào chuồn chuồn đeo cột đá, không nhúc nhích chút nào, rán đỏ mặt đỏ mày lúc lắc hoài không đặng.

Còn Đại vương tử ngó thấy, liền kêu hai em dứt rằng:

- Chẳng nên rán làm chi cho mệt sức, binh khí của sư phụ là đồ thần, không biết nặng bao nhiêu mà nói!

Bát Giới cười rằng:

- Cái đỉnh ba của tôi không nặng chi cho lắm, tính và cán thì đủ số: Một tạng năm ngàn bốn mươi tám cân .

Tam vương tử thưa rằng:

- Chẳng hay cây Bửu trượng của thầy nặng bao nhiêu?

Sa Tăng cười rằng:

- Cũng vậy, nặng một tạng năm ngàn bốn mươi tám cân mà thôi .

Đại vương tử xin đưa Thiết bảng xem thử, Tôn Hành Giả móc cây kim trong lỗ tai ra, đưa lên hứng gió liền dài và lớn bằng cái bát, dựng cao một trượng hai, trơ trơ như cột đồng, ai nấy ngó thấy đều lấy làm lạ!

Ba vị Vương tử đồng quỳ lạy thưa rằng:

- Sa sư, Trư sư đều cất binh khí sau lưng, sao Tôn Sư lại cất trong lỗ tai, mà móc ra thấy gió lại lớn cao quá lẽ?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Bởi các người không biết, chớ thiết bảng này không phải vật phàm trần. Nguyên trước vua Đại vũ dùng cột sắc mà dẫn đáy biển, ta có phần mới đặng nó mà dùng, hai đầu có bịt vàng muốn biến hóa thế nào cũng đặng, nên gọi là Như ý Kim cô bảng, nặng một muôn ba ngàn năm trăm cân, chẳng phải sắt tầm thường, nên biến hóa vô cùng .

Các Vương tử nghe nói, đồng kính tin cúi lạy.

Lạy rồi xin thầy truyền nghề, Tôn Hành Giả hỏi:

- Các người muốn học món binh khí nào?

Ba vị Vương tử thưa rằng:

- Cầm thiết bảng thì học thiết bảng, cầm đỉnh ba thì học đỉnh ba, cầm gậy thì học gậy .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Dạy như vậy cũng dễ, ngặt chúng bây không đủ sức mạnh nên dùng không nổi binh khí của ta, e học mà không rành nghề, cũng như vẽ chẳng nên hùm, coi giống hình chó. Các người có lòng thành, phải thấp hương mà lạy trời đất, trước ta truyền sức mạnh cho người, rồi sau mới dạy võ nghệ .

Ba vị Vương tử nghe trong lòng mừng rỡ, liền đi khiêng bàn hương án rửa tay thấp hương lạy trời xong xả, xin thầy truyền phép cho mình.

Tôn Hành Giả bước xuống làm lễ Tam Tạng mà thưa rằng:

- Xin thầy tha tội đệ tử, nay ba người con của hiền vương đã lạy chúng tôi mà học võ nghệ, chúng nó đã làm đệ tử tôi, là học trò cháu của thầy; vậy tôi phải bầm với thầy, rồi mới dạy chúng nó .

Khi ấy Bát Giới, Sa Tăng thấy Hành Giả làm lễ, cũng bắt chước lạy Tam Tạng mà thưa rằng:

- Xin thầy ngồi trên cao mà coi, để hai đứa tôi tập hai đứa đồ tôn thầy coi mà giải muộn, kéo hồng nẩy việc đi Tây Phương .

Tam Tạng vui vẻ liền ừ.

Tôn Hành Giả bảo ba vị Vương tử ra sau Bộc Sa đình, rồi vẽ sao Bắc đẩu, Thiên can trong nhà vắng; bảo ba người quì mọp trong nhà ấy nhắm mắt cho đều. Tôn Hành Giả liền niệm chú. Niệm rồi thổi một hơi vào trong bụng ba người, lại truyền thần chú, đều đặn sức mạnh muôn cân làm như đôi xác. Làm phép rồi ba vị Vương tử mới tỉnh lại, lồm cồm chờ dậy một lượt, chui mày dụi mắt, chuyển động tinh thần, thì biết sức rất nên mạnh bạo.

Khi ấy Đại Vương tử cầm nổi thiết bạng kim cô, Nhị Vương tử cầm nổi đinh ba của Bát Giới, Tam Vương tử cầm nổi cây gậy Hàng yêu, Ngọc Hoa Vương mừng rỡ vô cùng, lại dọn tiệc chay thiết đãi.

Ăn tiệc xong rồi thầy nào dạy trò nấy, Đại Vương tử học thiết bạng thì tập thiết bạng; Nhị Vương tử học đinh ba thì tập đinh ba; Tam Vương tử học gậy thì tập gậy. Tuy đã thông đường đất, và biết phép giải, song chưa đủ sức, nên tập một hồi thì thở ồ ồ, chịu lâu không đặn.

Bởi đồ binh khí ấy có phép thần thông biến hóa, còn ba người này là phạm phu, nên không dùng đặn như ba thầy cả.

Bữa sau ba vị Vương tử đến, lạy tạ ơn rằng:

- Cảm ơn thầy thêm sức lực, tuy là cầm nổi binh khí của thầy, song day trở còn khó lòng lắm! Y" tôi muốn bảo thợ nó rèn theo dáng binh khí của thầy, song giảm bớt cân lượng, song chưa rõ sư phụ có cho chăng?

Bát Giới nói:

- Nói như vậy thì phải lắm! Khí giới của chúng ta, một là các ngươi dùng không nổi, hai là chúng tôi phải đem theo mà đánh yêu;thiết là đáng làm khác lắm .

Ba vị Vương tử liền đòi thợ rèn, mua gan và sắt cả muôn cân, rồi cất trại dựa bên vương phủ, nổi lò bể rèn đúc trước một bữa, rèn gan sắt cho chín, bữa sau xin ba thầy đưa ba món binh khí, để cho thợ rèn lấy kiểu rèn theo dáng ấy; ngày đêm không nghỉ. Nguyên ba món binh khí ấy là vật báu tùy thân không rời một khắc; nay bỏ liều mấy

bữa trong trại, nên hào quang chiếu sáng trời đất!

Khi ấy có một con yêu, ở cách thành chừng bảy chục dặm, tại động Hồ khẩu, thuộc về núi Báo đầu. Nhâm lúc ban đêm con yêu thấy hào quang chiếu sáng, liền đăng vân đến xem, thấy hào quang ở trong vương phủ, liền xuống vương phủ mà coi, thấy ba bình khí chiếu hào quang; con yêu mừng rỡ khen rằng:

- Bữa bồi tốt lắm! Không biết của ai đó? Ấy là phước phần của ta, không lấy thì uổng lắm .

Nói rồi nổi trận giông lấy hết ba món bay về động.

Hết Hồi 88 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân
Xem Hồi 89